

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167182015760.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Paa Vejen til Byen vandrede min Herre i dybe Betragtninger over sit saa højlig mislingede Tog og den mørke Udsigt til Fremtiden, som han havde for sig. Han havde, som forhen er sagt, i Begynderen af sin Næringsvej haft store og anselige Indkomster, som dog dagligdags vare formindskede, efterhaanden som han blev mere og mere bekendt. Nu, da han mærkede, at han var kjendt af alle Mennesker, endogsaa uden for sin Cirkel og uden for Kjøbenhavn, hvor han boede; nu da han saa, at der var sat et Mærke paa ham, ligesom paa den anden Kain, nu angrede han for sildig, at han ikke havde levet lidet mere sparsomt, da han meget gjerne kunde have haft saa meget tilovers, at han kunde le ad hele Verden, i Steden for at al Verden nu vilde le ad ham og lade ham sulte. Det fejlede ikke, at der jo ogsaa nu og da opkom noget inden i ham, som han selv var saa redelig at kalde Samvittigheds Mindelser, der sagde ham, at en Formue, som var erhvervet 88 paa en uredelig Maade og ved andre Menneskers Ulykke, kunde ikke være langvarig. Han fandt vel denne Sætning bestyrket ved sit eget Exempel, men kunde dog ikke overtale sig til at antage den som en almindelig og uryggelig Sats, siden han kjendte adskillige, der havde erhvervet sig hele Tønder Guld paa en uredelig Maade og ved at ildsne Næsten, og dog havde disse Folk, ja Børnene efter dem, nydt Frugterne af denne Flid. Men en anden Sats troede han nu af egen Erfarenhed tillige med den Kundskab, han havde om Verden, at kunne anse som et Axioma, den nemlig: at det er kuns fattige Folk eller ulykkelige, der kan have Samvittigheds Mindelser; thi i hine Velstands Dage havde han aldrig følet nogen indvortes Bebrejdelser over sine Handlinger, som derimod nu i hans Ulykke begyndte at forurolige ham saa heftig, at han endog fristedes til at ville forkorte sine Dage. Men han betænkte, at han endnu havde to Rigsdaler i Lommen, og da alle Mennesker vare hans Fjender, saa kunde han umuligen overtale sig til at efterlade sine Fjender det ringeste Arvegods.